

nes bare, det er besynderligt, at man sidder og laver en brevveksling, som bliver offentliggjort, hvor man fra Kommissionens side overhovedet ikke tager de her spørgsmål op.

Så vil jeg også godt gøre udenrigsministeren opmærksom på, at spørgsmålet om toldunionsaftalen jo ikke bare handler om, hvorvidt nogle bosættervarer så at sige bliver solgt under israelsk flag på EU's marked. Det handler også om, at den aftale helt generelt bygger på, at Israel respekterer demokrati og menneskerettigheder.

Jeg vil godt citere fra art. 2 i aftalen, hvor der står:

»Forbindelserne mellem parterne samt alle bestemmelserne i denne aftale bygger på respekten for menneskerettighederne og de demokratiske principper, som ligger til grund for deres interne og internationale politik, og som udgør et væsentligt element i aftalen.«

Jamen er det respekt for demokrati og menneskerettigheder, når man fortsætter bosættelser på besat område; en besættelse, som er internationalt fordømt? Er det respekt for menneskerettighederne, når man opbygger en mur, som laver bantustans? Er det respekt for demokrati og menneskerettigheder, når man holder tusinder af fanger fængslet uden reel dom? Og når man så frigiver nogle, bl.a. i forlængelse af den køreplan for fred, som udenrigsministeren var involveret i, er det i første omgang voldtægtsforbrydere og andre forbrydere og ikke de politiske fanger.

Er det i overensstemmelse med respekt for menneskerettighederne? Nej, det er det ikke, og derfor er der sat spørgsmålstejn ved grundlaget for denne aftale. Jeg kunne godt tænke mig, at udenrigsministeren klart og tydeligt heroppefra bekræftede: Ja, der er sat spørgsmålstejn ved den aftale, og det må vi diskutere med Israel. Hvis udenrigsministeren siger det heroppefra, så synes jeg, at det vil være en god konklusion på den her debat.

Kl. 12.25

Udenrigsministeren (Per Stig Møller):

Ja, men jeg kan stadig væk ikke lave en konflikt.

Til fru Margrete Auken vil jeg sige, at det naturligvis er et problem med de fanger. Derfor nævnte jeg jo også tidligere, at noget af det, der gik galt for Abu Mazen, var, at han ikke fik de fanger tilbage, som han skulle have haft tilbage.

Jeg er vidende om, at man i det israelske kabinet drøfter den fangeudvekslingsaftale, som man er på vej med. Hvad der sker, ved jeg ikke,

for jeg kan ikke vide, hvad der sker på søndag i det israelske kabinet, men der er en fangeudvekslingsaftale på vej. Det vil sige, at Israel ikke får ret meget ud af det, de får tre døde soldater og en fange udleveret, og så kommer der nogle hundrede palæstinensiske fanger ud.

Så omkring Genève, som fru Margrete Auken i sin andenrunde siger må støttes. Jeg har jo hele tiden sagt, at vi støtter det. Vi er jo også indstillet på at støtte dem økonomisk, så de kan arbejde videre med deres fredspan.

Det er jo meget væsentligt, at man ikke opfatter det som et alternativ til road map'en, for får vi for mange forskellige fredspan, så betyder det, at man kan gå ud og lave window shopping, gå rundt og skifte fredspanerne ud; nogle kan lide den ene, og nogle kan lide den anden, og til sidst har man ikke nogen. Derfor skal de supplere hinanden.

Men den skal ikke dikteres, for det er ikke muligt at diktere en fredspan. Derfor har vi bygget køreplanen op som værende tillidsskabende, og så kan man så nå frem til det endelige mål. Og det endelige mål kommer da givetvis til at ligge meget tæt på det. Det ligger jo også meget tæt på det, man forhandlede i Camp David og derefter i Akaba.

Til sidst til hr. Søren Søndergaard om art. 2: Det er fuldstændig rigtigt. Det er jo det gode ved den associeringsaftale, at der er en art. 2, som forpligter Israel til at indgå i en dialog om respekt for menneskerettigheder og demokrati med os. Og det gør vi sandelig også på de årlige møder, som vi har mellem EU og Israel. Her kommer disse emner op.

Så kan man sige, at da det ikke har nogen virkning, og det havde det jo ikke i sommer f.eks., så ophæver vi associeringsrådet. Det synes jeg ikke ville være særligt begavet, for det ville jo være at ophæve et forum for den samtale. Vi har bedre af, at vi har det sted, hvor vi kan tale ud med hinanden, end at vi ikke har stedet.

Vi kan selvfølgelig komme så vidt en skønne dag, at vi siger, at nu er enhver samtale håbløs. Men jeg synes ikke, at det er der, for der er jo altså også igen en bevægelse. Og man må forstå det, som jeg startede min svarrunde med at sige, at der på begge sider er den dybe mangel på tillid. Så hjælper det ikke, at vi også går hoveddrystende væk.

Så til det næste om økonomisk straf, når man nu ikke respekterer tolden: Det har vi også drøftet meget. Der var f.eks. en meget begavet minister, som foreslog, at vi indførte en turistbojkot.